

Spotvogel:

Mijn favoriet

Gert Draaisma

Laatst vroeg iemand mij: 'Wat is je favoriete vogel?' De vraag verraste me, want zo had ik er nog nooit over nagedacht. Een favoriet heb ik helemaal niet. Alle vogels zijn me even lief. Ik moest er dus even over nadenken.

Waren sommige vogels mij liever dan andere? Onlangs heb ik mijn waarnemingenboekje gedigitaliseerd en via MS-Access rolde daar mijn favoriet uit. De Witte Kwikstaart stond er maar liefst tweeënveertig keer in. Vanaf 1979 wordt de Witte Kwik toch jaarlijks enkele malen genoteerd. De eerste in maart, de laatste in november. Op de tweede plaats volgde de Boerenzwaluw met dertig vermeldingen. De Zwarte Roodstaart en de Blauwe en Bruine Kiekendief stonden gedeeld op de derde plaats met zesentwintig notities. Toch twijfelde ik om de Witte Kwikstaart tot favoriet uit te roepen. Het is zo'n gewoon vogeltje.

Was de favoriet niet de vogel die ik dolgraag wilde spotten maar nog nooit in het vizier had gekregen? Nu zijn dat er nog behoorlijk wat. Van de gewone en schaarse vogels van Nederland (Avifauna 2) moet ik er nog minstens zeventig. De Visarend stond hoog op de verlanglijst. Het heftige verlangen deed de liefde alsmaar toenemen. Het was een herkenbare liefde, die ik ook gekend had bij mijn eerste Zilverreiger, Roerdomp en Blauwborst. Afgelopen zomer bij het Zuidlaardermeer kwam de liefde tot heftige bloei toen een Visarend voorbijvloog en neerstreek op een hoogspanningsmast. Een triomfantelijk gevoel maakte zich van mij meester. Nadien bekoelde

mijn verliefdheid enigszins. Uit het oog, uit het hart. Nieuwe vogels kwamen bovenaan op de verlanglijst: Grauwe Kiek, Appelvink. Dit was geen echte liefde, maar lust. Lust naar nieuwe soorten.

Is het de vogel die mij aanzette tot het vogelen? De Putter zag ik voor het eerst op twaalfjarige leeftijd in een polder op Terschelling, zittend op het prikkeldraad. Dat kon toch niet waar zijn! Zo'n prachtig kleurrijk vogeltje! Daar wilde ik meer van zien. De Putter maakt een goede kans. Maar hij moet het toch afleggen tegen de verbazing die over mij kwam toen ik de Pestvogel zag. In maart 1986 zag ik ze voor het eerst: een groepje van tien Pestvogels, tegenover mijn ouderlijk huis in Delfzijl. Onhollandse kleuren. Die rozeachtige gloed, het parmantige kuifje, de zwarte mascara. 'Vreemd zanggeluid, silhouet van een spreekw', staat in het notitieboekje. Ik moest tien jaar wachten op een tweede ontmoeting. In februari 1996 zag ik er drie in Groningen, Corpus den Hoorn. Het lange wachten doet het verlangen toenemen, als bij een zeeman die naar zijn geliefde snakt. Vijf jaar later, in november 2001, zag ik er twee op de bekende plek te Robbenoort. De pestvogel op nummer één?

Toch niet. Sinds 4 oktober heb ik twee zwarte legkippen, Droppie en Spikkel. Ze eten uit je hand, je kunt ze oppakken en ze leggen elke dag twee biologische eitjes. Mijn kippen staan bovenaan!

